

Súd: Okresný súd Humenné
Spisová značka: 15Csp/4/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8319200030
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Donič
ECLI: ECLI:SK:OSHE:2019:8319200030.3

Rozhodnutie

Okresný súd Humenné sudcom JUDr. Vladimírom Doničom v spore žalobkyne: N. C., U.. X.X.XXXX, C. XX, zast. JUDr. Igorom Šafrankom, AK Ul. Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 624,26 eur takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 300 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobu v časti o 324,26 eur z a m i e t a.

III. Stranám sporu nárok na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa podala dňa 4.1.2019 na tunajší súd žalobu proti žalovanému, ktorou žiadala zaviazať žalovaného na zaplatenie sumy 624,26 eur ako primerané finančné zadostučinenie a na náhradu trov konania.

2. Podanie žaloby odôvodnila tým, že v konaní, vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 7Csp/50/2016 (rozsudok zo dňa 27.3.2017) a rozhodnutí potvrdenom Krajským súdom v Prešove 7Co/96/2017 (rozsudok zo dňa 12.12.2017) bola žalobkyňa ako žalovaná úspešná v postavení spotrebiteľa o zdržanie sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy. Keďže je žalobkyňa spotrebiteľom a úspešne uplatnil porušenie svojho práva na súde. Výšku primeraného finančného zadostučinenia si uplatnil na základe toho, že zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXX z 26.3.2014 mu bol poskytnutý úver 508,30 eur a zaplatila v splátkach 304,92 eur a teda žalovaný mal nárok len na zaplatenie 203,38 eur. Žalovaný však listom z 23.10.2014 žiadal od zamestnávateľa vykonať zrážky až 827,64 eur, čím sa chcel obohatiť o sumu 624,26 eur. Celkovo zaplatila žalobkyňa žalovanému sumu 1054,44 eur.

3. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s predloženými listinnými dôkazmi, žalobou, rozsudkom tunajšieho súdu sp. zn. 7Csp/50/2016-64 zo dňa 27.3.2017 a Krajského súdu v Prešove 7Co/96/2017-108, žiadosťou o vykonávanie zrážok zo mzdy, dohodou o zrážkach zo mzdy, vyjadrením žalovaného a zistil nasledovný skutkový stav.

4. Z rozsudku tunajšieho súdu zo dňa 27.3.2017 č.k. 7Csp/50/2016-64 súd zistil, že bolo rozhodnuté o zdržaní sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy dlžníka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 26.3.2014 k Zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 26.3.2014 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným, na výkon zrážok zo mzdy. Krajský súd v Prešove rozsudok tunajšieho súdu potvrdil a žalobkyni trovy odvolacieho konania priznal.

5. Dňa 18.1.2019 došlo súdu vyjadrenie žalovaného, v ktorom poprel uplatňovaný nárok čo do základu a aj jeho výšky. Poskytovanie právnej ochrany v dôsledku porušenia práv strán v spore má však byť vyvážené, čo teda znamená aj posúdenie, či účel sledovaný zákonom sa dosahuje vyslovením neplatnosti zmluvnej podmienky, celej odplaty za úver alebo nad rámec toho aj záverom o vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Z podanej žaloby nevyplývajú žiadne skutkové okolnosti, ktoré by preukazovali nutnosť priznania finančného zadosťučinenia ako spôsobu zavŕšenia ochrany spotrebiteľa. Jeho vznik nie je automatický; naopak, vznik tohto nároku treba chápať ako prostriedok završujúci ochranu spotrebiteľa za situácie, kedy to okolnosti vyžadujú. Rozsudkom Okresného súdu Humenné sp.zn. 7Csp/50/2016 bolo rozhodnuté o neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy na základe všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, a nie na základe porušenia ustanovení určených na ochranu spotrebiteľa. Z ustanovení zákona č. 250/2007 Z.z. nevyplýva, že nárok na finančné zadosťučinenie vzniká okamihom úspešnosti žaloby podanej spotrebiteľom, ale výlučne len vtedy, ak spotrebiteľ súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Z podanej žaloby nevyplýva ani označenie práva spotrebiteľa, ktoré malo byť porušené a vo vzťahu ku ktorému (porušeniu) sa finančné zadosťučinenie uplatňuje. Žalobkyňa výšku ním uplatňovaného nároku odôvodňuje tak, že má ísť o sumu, o ktorú sa chcel žalovaný bezdôvodne obohatiť. Žalobkyňa v podanej žalobe neoznačil žiadnu skutočnosť a ani dôkaz, v zmysle ktorého by žalovaný pri predložení žiadosti o vykonávanie zrážok zo mzdy konal s cieľom získať bezdôvodné obohatenie. Z obsahu žiadosti o vykonávanie zrážok zo mzdy vyplýva, že sa žiada ich vykonávanie pre účely uspokojenia záväzkov žalobcu, a nie pre účely, ktoré by boli spojené s takými skutočnosťami, v ktorých by išlo o bezdôvodné obohatenie. Tvrdenie žalobkyne by bolo pravdivé len v prípade, ak ku dňu 23.10. 2014 by bolo právoplatne ustálené, že žalovaný voči žalobkyni nemá žiadny nárok, teda že žiada o vykonávanie zrážok pre nejestvujúci nárok. Domnienka prezentovaná žalobkyňou o tom, že žalovaný sa chcel obohatiť, nemá opodstatnenie v žiadnej preukázanej skutočnosti. Samotné „zadosťučinenie“ je chápané ako forma náhrady ujmy v nemajetkovej oblasti. Právny poriadok pozná takúto formu náhrady či odškodnenia v rôznych prípadoch a situáciách. Pre porovnanie je možné poukázať na to, že žalobkyňou požadovaná suma napríklad dosahuje sumu bolestného v prípade niektorých stredne ťažkých úrazov či poškodení zdravia (porov. príloha k zákonu č. 437/2004 Z.z., ak zohľadníme hodnotu jedného bodu v roku 2018 v sume 18,24 Eur). Žalobná požiadavka je z tohto pohľadu zjavne neprimeraná, čo je možné usudzovať aj bez toho, aby bolo potrebné či účelné vymenúvať prípady poškodenia zdravia zodpovedajúcich 34 bodom, v prípadoch ktorých bolo možné priznať náhradu cca. 624 Eur. Alebo ide o sumu, ktorá by sa podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a súdnej praxe priznávala za približne 20 dní väzobného stíhania, ak toto bolo neskôr zrušené pre jeho nezákonnosť (§ 17 ods. 4 uvedeného zákona). Týmto prímerom poukazujeme na to, že požiadavka žalobkyne, ak by bolo oprávnená, je zjavne neprimeranou. Ak sa pozbavenie osobnej slobody v trvaní 20 dní nahrádza rozhodovaním súdnej praxe takou satisfakciou, akú požaduje žalobkyňa, potom požiadavka žalobkyne je zjavne neprimeranou. Na základe toho žalovaný navrhol žalobu zamietnuť.

6. Na pojednávaní dňa 8.3.2019 žalobkyňa uviedla, že zrážky, ktoré boli prevádzané zo strany žalovaného cez zamestnávateľa ju obmedzovali finančne, lebo je samoživiteľka s tromi deťmi, pričom dve boli v tom čase na vysokej škole a jedno bolo maloleté.

7. Podľa ustanovenia §3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Podľa ustanovenia §2 písm. a) Zákona o ochrane spotrebiteľa, spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, zamestnania alebo povolania.

Podľa ustanovenia §3 ods. 3 Zákona o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa ustanovenia §4 ods. 2 Zákona o ochrane spotrebiteľa, predávajúci nesmie ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu, upierať spotrebiteľovi práva podľa §3, používať nekalé obchodné praktiky a neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa ustanovenia §2 písm. a) Zák. č. 258/2001 Z.z., účinného v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme. Podľa čl. 3 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa.

Podľa čl. 3 ods. 2 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou. Skutočnosť, že určité aspekty podmienky alebo jedna konkrétna podmienka boli individuálne dohodnuté, nevyklučuje uplatňovanie tohto článku na zvyšok zmluvy, ak celkové hodnotenie zmluvy naznačuje, že aj napriek tomu ide o predbežne formulovanú štandardnú zmluvu. Keď predajca alebo dodávateľ vznesie námietku, že štandardná podmienka bola individuálne dohodnutá, musí o tom podať dôkaz.

Podľa čl. 3 ods. 3 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, príloha obsahuje indikatívny a nevyčerpávajúci zoznam podmienok, ktoré sa môžu považovať za nekalé.

Podľa čl. 5 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, v prípade zmlúv, kde sú všetky alebo niektoré podmienky ponúkané spotrebiteľovi v písomnej forme, musia byť vždy tieto podmienky vypracované v jednoduchom zrozumiteľnom jazyku. Kde existuje pochybnosť o zmysle podmienky, prednosť má interpretácia priaznivejšia pre spotrebiteľa. Toto pravidlo interpretácie neplatí v súvislosti s postupmi stanovenými v článku 7 (2).

Podľa čl. 6 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

Podľa čl. 7 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, členské štáty zabezpečia, aby v záujme spotrebiteľov a súťažiacich existovali primerané a účinné prostriedky, ktoré by zabránili súvislému uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov.

8. Podľa citovaného ustanovenia §3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, má spotrebiteľ právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa zodpovedá, avšak iba za predpokladu, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva na ochranu spotrebiteľa. Predpokladom pre priznanie nároku je skutočnosť, že v konaní spotrebiteľ uplatnil nárok, ktorý vznikol porušením práv spotrebiteľa, teda práv nie len podľa zákona č. 250/2007 Z.z., ale aj práv podľa piatej hlavy prvej časti Občianskeho zákonníka, zákona o spotrebiteľských úveroch. Uplatnením práva však nemožno rozumieť iba podanie žaloby spotrebiteľom, ale takýmto konaním je aj účinná obrana spotrebiteľa v konaní začatom na podnet dodávateľa.

9. V danej právnej veci mal súd jednoznačne za preukázané, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 7Csp/50/2016-64, žalobkyňa si úspešne uplatnil svoje právo ako spotrebiteľ, keďže v tomto konaní bol žalovaný povinný zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy dlžníka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 26.3.2014.

10. V tomto konaní súd vychádzal z toho, že sa jedná o spotrebiteľský právny vzťah, kde veriteľ poskytol dlžníkovi - spotrebiteľovi peňažné prostriedky, pričom keď žalobkyňa nebola schopná platiť, pristúpil k dohode o zrážkach zo mzdy.

V súvislosti s výkladom samotného pojmu „úspešné uplatnenie práva“ zo strany spotrebiteľa, súd poukazuje na interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Obdo 45/2012 zo dňa 24. júna 2013, podľa ktorého „pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa“.

Žalobkyni jednoznačne vznikla ujma v nemajetkovej sfére, keďže konanie žalovaného bolo spôsobilé privodiť mu ujmu vo sfére jeho rodinného, súkromného a spoločenského života. Žalobkyňa, na základe Dohody o zrážkach zo mzdy v rozpore s Občianskym zákonníkom, podal na súd žalobu o zdržanie

sa výkonu zrážok zo mzdy. Žalovaný nebol povinný uhradiť nič, keďže išlo len o zdržanie. Žalobkyňa musela byť vystavená súdnemu konaniu, v ktorom bránil svoje spotrebiteľské práva, pričom samotné súdne konanie je náramne stresujúcim faktorom, odôvodňujúci priznanie finančného zadosťučinenia.

11. Vychádzajúc z uvedeného porušenia práv žalobkyne ako spotrebiteľa zo strany žalovaného, intenzity zásahu do práv spotrebiteľa, výšky nedôvodne požadovanej sumy - poplatku žalovaným, dĺžky trvania závadného stavu a konania a objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom a spoločenskom živote žalobkyne, považoval súd právny základ nároku na finančné zadosťučinenie sčasti za dôvodný. Za primerané finančné zadosťučinenie súd považoval sumu 300 eur.

12. Účelom poskytnutia zadosťučinenia je odčinenie útrap, keď sú voči spotrebiteľovi uplatňované nezákonné nároky alebo je vystavený bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, je bezdôvodne sankcionovaný, znevýhodňovaný, diskriminovaný. Poskytnutie zadosťučinenia má mať určitý odstrašujúci a preventívny účinok.

13. Zo žaloby a z vyjadrenia žalobkyne na pojednávaní síce je zrejmé, z akých skutočností vychádzala pri uvedení výšky primeraného finančného zadosťučinenia, konkretizovala to sumou, ktorá mohla byť žalobkyni zrazená, ak by považovala úver za bezúročný a poplatkov. Rozdiel by bol úver 508,30 eur - úhrada 304,92 = 203,38 eur. Od zamestnávateľa chcel žalovaný zraziť sumu 827,64 eur a preto sa podľa žalobkyne chcel žalovaný obohatiť o sumu 624,26 eur a tú považuje za primerané finančné zadosťučinenie. Ku takémuto obohateniu žalovaného však reálne nedošlo. Žalobkyňa úspešne pozastavila zrážanie zrážok zo mzdy úspešnou žalobou v konaní sp. zn. 7 Csp/50/2016. Z hľadiska výšky priznávaného primeraného finančného zadosťučinenia musí odôvodnenie priznanej výšky byť presvedčivé, lebo výška spočíva na voľnej úvahe súdu, ktorá nemôže byť svojvoľná. Pri stanovení treba vychádzať zo závažnosti vzniknutej resp. hroziacej ujmy, okolností na strane strán sporu, okolností za ktorých došlo k porušeniu práva žalobcu. Pri určení výšky finančného zadosťučinenia sa nemožno striktno držať ujmy, ktorá žalobkyni objektívne hrozila, resp. ktorá mu vznikla. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

14. Súd považoval sumu 300 eur za primeranú a mal zato, že je dostatočnou satisfakciou pre žalobkyňu. Túto sumu považoval súd za primeranú s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobkyne ako spotrebiteľa. Žalovaný totiž pri kontrahovaní úverovej zmluvy využil tieseň žalobkyne a jeho neschopnosť plniť záväzky ďalším nebankovým spoločnostiam a poskytol žalobkyni úver za nevýhodných podmienok. Priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobkyne, ktorá jej vznikla konaním žalovaného, je určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal. Spotrebiteľ, teda žalobkyňa, nie je povinný preukázať ujmu, ktorá jej vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa nepriznáva právo na finančné zadosťučinenie v prípade vzniku ujmy, ale už vtedy, keď mu ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľa vzniknúť mohla, pričom sa úspešne domáhala ochrany svojich práv. V danom prípade sa žalobkyňa úspešne domohla svojho práva, a teda boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia.

15. Súd sa opieral o rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/16/2017 zo dňa 18.1.2018, sp. zn. 22Co/41/2018 zo dňa 26.4.2018 a sp. zn. 16Co/25/2018 zo dňa 28.11.2018, ktoré považovali priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 300,- eur pri neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy za primerané. Súd vzhľadom na rozhodovaciu prax priznal žalobkyni sumu primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 300,- eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

16. O trovách konania v danej veci súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

17. V časti o zaplatenie 300 eur (48% žalovanej sumy) súd žalobe vyhovel, čo predstavuje úspech žalobkyne na jednej strane a neúspech žalovaného na druhej strane. V časti o zaplatenie 324,26 eur (52 % žalovanej sumy) však súd žalobu zamietol, čo predstavuje úspech žalovaného a neúspech žalobkyne.

Z uvedeného vyplýva, že v konečnom dôsledku boli strany sporu skoro rovnako úspešné aj neúspešné, preto im nárok na náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.